

Arrest

nr. 102 454 van 6 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat A. VAN HOOFF en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 15 mei 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 16 mei 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 25 mei 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 16 maart 2012.

1.3. Op 14 november 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 19 november 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, een Afghaans staatsburger afkomstig uit het dorp Naghlu in het district Beshud van de provincie Nangarhar, verklaart Afghanistan te hebben verlaten omdat u er werd geïntereseerd door de taliban. Volgens uw verklaringen studeerde u sinds 1383 (21 maart 2004 tot 20 maart 2005 in de westerse kalender) in een madrassa. Eind 1388 (21 maart 2009 tot 20 maart 2010) vervoegden taliban de lessen in de madrassa. Tijdens de lunchpauze gingen zij gesprekken over jihad en dat soort zaken aan met de studenten. Na de lunch gaven ze nog les over jihad, de bezetter en de strijd ertegen. Op het einde van de les werden de studenten uitgenodigd om hen te vervoegen. Aangezien u geïnteresseerd was in de activiteiten van de taliban ging u in de maand jeddi 1388 in op hun voorstel om hen te vervoegen. Op de plaats waar u een cursus van de taliban kon volgen, ontmoette u een jongen die u vertelde dat hij een zelfmoordaanslag zou plegen. Hierop besloot u het kamp te verlaten, hetgeen u na 10 dagen deed. U keerde terug naar huis waar uw vader werd opgezocht door mannen die eisten dat u terug naar de madrassa zou keren. Na vier bezoeken besloot uw vader dat u beter kon onderduiken in het huis van uw oom. Nadat uw vader in hamal 1389 werd vermoord verliet u in de maand saur 1389 (april – mei 2010) Afghanistan en reisde u naar België waar u op 15 mei 2011 aankwam en de volgende dag een asielverzoek indiende.

U legde in het kader van uw asielverzoek een taskara en een envelop voor ter ondersteuning van uw verklaringen.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan er na uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal geen geloof meer worden gehecht aan uw beweringen met betrekking tot uw vluchtmotieven. Zo overtuigen uw verklaringen over uw motieven om zich te concentreren op studies in de madrassa niet. Toen u werd gevraagd waarom u besloot in de madrassa te studeren in plaats van chauffeur te worden zoals u en uw vader dit ambieerden, kwam u immers niet verder dan te stellen dat dit u interesseerde (cgvs, p.4). Wanneer hierop verder werd doorgegaan en u werd gewezen op het arme leven dat uw gezin naar eigen zeggen leed (cgvs, p.5), stelde u enkel dat u reeds voor uw huwelijk in de madrassa actief was en u daarna uw studies niet stopzette om een groter inkomen voor uw gezin te verkrijgen (cgvs, p.5).

Naast uw weinig doorleefde verklaringen over uw motieven om in de madrassa te studeren, legde u ook tegenstrijdige verklaringen af omtrent de positie van uw vader ten opzichte van uw studies. U stelde immers eerst dat uw vader u vroeg chauffeur te worden (cgvs, p.4). Later kwam u echter terug op deze stelling en beweerde u dat uw vader niet wou dat u chauffeur werd en hij de nadruk legde op uw studies (cgvs, p.5).

Ook over uw contacten met de taliban in de madrassa komen uw opeenvolgende verklaringen niet overeen. Gevraagd naar het moment waarop de taliban voor het eerst in 1388 in de madrassa opdoken beweerde u achtereenvolgens dat dit in de maand qaus (de negende maand van 12) (cgvs, p.7), op het einde van het jaar 1388 (cgvs, p.6 en 7) en in de zesde maand van 12, sunbullah, (cgvs, p.7) was. Gezien het belang van deze gebeurtenis op uw levensloop en gezien de diepgaande indruk die de taliban op u moeten hebben gemaakt -ze slaagden er immers in u ervan te overtuigen hen te vervoegen (cgvs, p.7)- kan er redelijkerwijze worden verwacht dat u hun komst meer exact zou kunnen situeren. Ook over de dagen waarop de taliban naar de madrassa kwamen om er met de studenten te spreken stroken uw verklaringen niet met elkaar. U gaf immers aan dat zij elke vrijdag kwamen en dat zij na de les hun instructies gaven (cgvs, p.7). Deze bewering is echter niet in overeenstemming te brengen met uw eerdere stelling dat u zes dagen per week naar de madrassa ging en vrijdag een vrije dag was (cgvs, p.6). De madrassa zou doorgaans zelfs gesloten zijn geweest op vrijdag (cgvs, p.4). Uw argumentatie ter verklaring van deze vaststelling overtuigt niet aangezien deze evenzeer tegenstrijdig is. Zo beweerde u eerst dat de lessen op vrijdag bij de mullah werden herhaald om daarna te stellen dat u op vrijdag speciaal voor de komst van de taliban naar de moskee werd geroepen (cgvs, p.7). Tot slot komen uw verklaringen over de bezoeken van de taliban niet overeen met uw beweringen over uw dagindeling. U stelde immers dat u slechts twee uur in de voormiddag in de madrassa studeerde. Verder bleef u thuis en regelde u zaken voor uw familie (cgvs, p.5). U specificeerde vervolgens dat de lessen in de madrassa plaatsvonden tussen 7 en 9 uur in de ochtend. Soms werd er nog wat nagepraat maar meestal was u tussen 9 uur 30 en 10 uur opnieuw thuis (cgvs, p.6). Tijdens de rest van het gehoor gaf u echter aan dat de taliban tijdens de lunch met studenten praatten en zij na de lunch nog een half uur les gaven over jihad, de bezetters en waarom ze te bestrijden (cgvs, p.6). Aangezien u eveneens

aangaf dat de lunch zich situeerde tussen 11 uur en 13 uur (cgvs, p.7) moet er worden gesteld dat uw verklaringen met betrekking tot het tijdstip waarop de taliban de studenten van de madrassa zouden hebben toegesproken tegenstrijdig zijn.

Voorgaande vaststellingen laten toe te concluderen dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen omtrent uw contacten met de taliban zodat er evenmin geloof kan worden gehecht aan de gevolgen die deze contacten met zich zouden hebben meegebracht, namelijk uw vlucht uit het talibankamp en de problemen die u nadien met hen zou hebben gekend.

Gezien de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen kan u de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet worden toegekend. De door u aangebrachte taskara en de envelop waarin deze naar België werd gestuurd houden geen verband met uw beweringen inzake uw vluchtmotieven zodat zij de geloofwaardigheid van uw verklaringen daaromtrent niet kunnen herstellen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus worden toegekend ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het district Beshud van de provincie Nangarhar. Dit volstaat op zich echter niet om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

U verklaarde voor het Commissariaat-generaal immers dat de familie van uw echtgenote in het Bagrami district van de provincie Kaboel woont (cgvs, p.3). Uw schoonvader, waarmee u naar eigen zeggen een zeer goede relatie had, was actief als zelfstandig architect en verdiende 300 tot 350 Afghani per dag (cgvs, p.5). Gevraagd naar eventuele elementen die een verblijf bij uw schoonfamilie onmogelijk zouden maken, stelde u tijdens het gehoor enkel dat u geen plannen had om zich voor een langere periode bij uw schoonfamilie te vestigen (cgvs, p.5).

Wat betreft de veiligheidssituatie in het district Bagrami blijkt uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers in sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld. Uit deze analyse blijkt verder dat de veiligheidssituatie in de provincie Kaboel duidelijk verbeterd is sinds 2009. Deze tendens zette zich door. Op één ernstig incident na in december 2011, blijkt uit een analyse tot en met mei 2012, dat de provincie Kaboel opvallend rustig was. Met betrekking tot het district Bagrami blijkt er enkel sprake van IED's die sporadisch voorkomen op de invalswegen in de richting van Jalalabad (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) . U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit de provincie Kaboel.

De Commissaris-generaal beschikt met betrekking tot de beoordeling van de veiligheidssituatie over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Bagrami van de provincie Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Op basis van al het voorgaande moet er dan ook worden gesteld dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kon en, bij een terugkeer naar Afghanistan, kan onttrekken door zich in het district Bagrami van de provincie Kaboel te vestigen.

Bijgevolg kan u de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) juncto artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, in samenhang gelezen met de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de materiële motiveringsplicht, voert verzoeker aan dat de in de bestreden beslissing aangehaalde argumenten bijzonder zwak zijn en de weigering van de vluchtelingstatus louter gesteund is op een aantal punctuele (vermeende) tegenstrijdigheden in zijn relaas over zaken die in het geheel niet ter zake dienend zijn en waarvan men zich niet kan inbeelden dat hij hierover zou liegen. Verzoeker uit kritiek op de omstandigheden waarin het gehoor plaatsvond en op de kwaliteit van het gehoorverslag, waarna hij een poging onderneemt om de verschillende weigeringsmotieven te verklaren of te weerleggen. Verzoeker besluit dat hij, gezien zijn vluchtverhaal en de daaruit voortkomende oprechte angst voor geweld ten aanzien van zijn persoon en vervolging, recht heeft op de vluchtelingenstatus. De taliban is er immers op uit om hem opnieuw tegen zijn wil te rekruteren en hem mogelijk om te brengen. Dat zijn vrees gegrond is volgt duidelijk uit de feiten die aan zijn vlucht voorafgaan, zoals de moord op zijn vader door de taliban. Hij vreest dus terecht om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan geweld en de plaatselijke overheden kunnen hier niet aan verhelpen, aldus nog verzoeker.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de materiële motiveringsplicht, voert verzoeker aan dat er in het geheel niet wordt ingegaan op de veiligheidssituatie in de regio (provincie Nangarhar) waar hij woonde, terwijl niet wordt betwist dat hij daarvan afkomstig is. Uit de bijgebrachte stukken moet echter ontegensprekelijk worden vastgesteld dat deze regio gevaarlijk is en het recht op subsidiaire bescherming opent, aldus verzoeker. Bovendien meent hij dat er onterecht wordt vanuit gegaan dat hij een binnenlands vluchtalternatief zou hebben. Hiervan is volgens verzoeker geen sprake daar de regio waarnaar hij volgens het Commissariaat-generaal zou kunnen vluchten absoluut niet veilig is en hij niet bij zijn schoonfamilie terecht kan voor steun en hulp.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een kopie van verzoekers taskara, het "Quarterly Data Report Q. 3 2012" van Afghanistan NGO Safety Office, het "Humanitarian Bulletin Afghanistan" van OCHA van 31 augustus 2012, het artikel "On the borders, Where do the attacks in Nimruz come from?" van The Afghanistan Analysts Network 18 augustus 2012, 7 persartikelen, het "Afghanistan Mid-Year Report 2012, Protection of civilians in armed conflict" van United Nations en UNHCR van juli 2012, het rapport "Afghanistan. Country of Origin Information for Use in the Asylum Determination Process" van Danish Immigration Service van mei 2012, 3 rapporten van Afghanistan NGO Safety Office van maart 2012, juni 2012, december 2011 en mei 2012, het "Country of Origin Information Report. Afghanistan. Insurgent strategies – intimidation and targeted violence against Afghans" van European Asylum Support Office van December 2012, een document van Austrian Centre for Country of Origin and Asylum Research and Documentation van 13 januari 2012, de beleidsnota 'Beleid van het CGVS inzake asielaanvragen van Afghaanse asielzoekers' van september 2010 en een fotokopie van de handgeschreven nota's van verzoekers raadsman.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij weinig overtuigende en doorleefde verklaringen aflegt over zijn motieven om in de madrassa te studeren, (ii) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over de positie van zijn vader ten opzichte van zijn studies, (iii) hij incoherente verklaringen aflegt over zijn contacten met de taliban in de madrassa zodat geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen omtrent deze contacten, noch aan de gevolgen die deze contacten met zich zouden hebben meegebracht, namelijk zijn vlucht uit het talibankamp en de problemen die hij nadien zou hebben gekend, (iv) zijn taskara en de envelop waarin deze naar België werd gestuurd geen verband houden met zijn beweringen inzake zijn vluchtmotieven zodat zij de geloofwaardigheid van zijn verklaringen daaromtrent niet kunnen herstellen en (v) hij zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kon en, bij een terugkeer naar Afghanistan, kan onttrekken door zich bij zijn schoonfamilie in het district Bagrami van de provincie Kabul te vestigen, waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief

dossier voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.5.1. Verzoeker wenst vooreerst een aantal opmerkingen te maken over het gehoor en de omstandigheden waarin dit plaatsvond. Zo wijst hij er allereerst op dat de tolk vertaalde van het Engels naar het Pashtou en andersom, terwijl het Engels noch van de tolk, noch van de persoon die het interview afnam de moedertaal was. Dit heeft volgens verzoeker het gesprek niet vergemakkelijkt en zorgde er tevens voor dat bepaalde nuances niet werden weergegeven. Bovendien begreep de tolk verzoeker niet altijd even goed omdat ze een ander dialect van het Pashtou spreken. Voorts merkt verzoeker op dat in het gehoorverslag niets werd opgenomen aangaande het feit dat het interview in het Engels gebeurde en dat de tolk op een gegeven moment aangaf dat hij verzoeker niet goed begreep. Daarnaast laat volgens verzoeker de kwaliteit van het gehoorverslag zeer te wensen over. Zo is het verslag zeer kort, staat de eindduur van het gesprek er niet in vermeld, is het verslag onvolledig, zijn sommige stukken ronduit onleesbaar en werden suggesties om bijkomende vragen te stellen niet ingewilligd. Verzoeker voegt hieraan toe dat hij meermaals niet op de vraag antwoordde. In het merendeel van de gevallen werd de vraag niet opnieuw gesteld, hetgeen volgens verzoeker toch redelijkerwijs kan worden verwacht wanneer de vraag kennelijk niet goed werd begrepen of er iets mis ging bij de vertaling. Hij stelt dat hij niet de kans kreeg om zijn volledige relaas te doen en meent dat er een sterk overdreven nadruk lag op het situeren in de tijd van gebeurtenissen, waarbij wordt voorbijgegaan aan het feit dat de Afghaanse samenleving niet zo gefixeerd is op tijd en data als de westerse samenleving. Tot slot merkt verzoeker op dat de bestreden beslissing zo'n acht maanden na het gehoor werd genomen en dan ook enkel werd gesteund op het gebrekkig gehoorverslag. Bijgevolg kan enkel worden vastgesteld dat de bestreden beslissing ook gebrekkig is en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden, aldus nog verzoeker.

2.5.2. Waar verzoeker kritiek uit op het verloop van het gehoor omdat dit gehoor gebeurde door bemiddeling van een tolk Pashtou – Engels terwijl de schriftelijke weergave van het gehoor in het Nederlands wordt weergegeven, lijkt hij er verkeerdelijk vanuit te gaan dat de taal van de procedure en de taal van het verhoor dezelfde moeten zijn. Hij werd overeenkomstig artikel 51/4 van de vreemdelingenwet ervan in kennis gesteld dat de gehele procedure in het Nederlands zou verlopen (bijlage 26). Het verhoorverslag en de bestreden beslissing werden volledig in het Nederlands opgesteld. De taal die voor de asielprocedure werd aangewezen – het Nederlands – is dan ook gebruikt tijdens de gehele procedure, zodat artikel 51/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 correct werd toegepast (RvS 27 september 2005, nr. 149.445; RvS 17 juni 2002, nr. 107.897). Voormelde wetsbepaling regelt immers enkel het taalgebruik bij het eigenlijk onderzoek van de asielaanvraag. Het wijst de taal aan die het bestuur moet gebruiken bij het opstellen van de dossierstukken en bij het nemen van zijn beslissing. Uit artikel 51/4 van de vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat de tolk die de verklaringen van de asielzoeker vertaalt dit rechtstreeks moet doen in de taal van de procedure.

Uit de lezing van het gehoorverslag blijkt voorts dat verzoeker probleemloos zijn verklaringen kon afleggen. Verzoeker toont met ongefundeerde beweringen in het verzoekschrift, namelijk dat het duidelijk is dat bepaalde nuances tijdens het gehoor verloren zijn gegaan en dat de tolk hem niet altijd even goed heeft begrepen, niet aan dat dit het geval zou zijn geweest aangezien hij hieromtrent geen enkel concrete toelichting geeft. Bovendien dient de Raad na lezing van het administratief dossier vast te stellen dat het gehoorverslag geen enkele indicatie of aanwijzing bevat waaruit kan worden afgeleid dat er zich tijdens het gehoor vertaal- en/of tolkproblemen zouden hebben voorgedaan. Voor de aanvang van het gehoor werd verzoeker uitdrukkelijk gevraagd of hij de tolk begreep, waarop hij bevestigend antwoordde, en werd hij erop gewezen dat hij eventuele problemen (betreffende de tolk of andere) diende te melden (administratief dossier, stuk 5, p. 1-2). Aan het einde van het gehoor kregen verzoeker en zijn raadsman bovendien de gelegenheid om bijkomende opmerkingen te maken. Verzoeker noch zijn raadsman hebben evenwel enige opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor en de uitwisseling van informatie tussen de tolk en hemzelf. Evenmin werd er gewezen op moeilijkheden die zich tijdens het gehoor zouden hebben voorgedaan. Aan verzoeker werd opnieuw expliciet gevraagd of hij de tolk goed begrepen had, waarop hij andermaal bevestigend antwoordde (administratief dossier, stuk 5, p. 9). Nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker niet de kans zou hebben gekregen om opmerkingen te formuleren of aan te geven als bepaalde zaken hem niet duidelijk waren, noch dat hij niet de kans zou hebben gekregen om zijn volledige relaas te doen. Verzoeker laat overigens na te concretiseren welke aspecten van zijn relaas hij niet heeft kunnen vertellen tijdens het gehoor. De Raad stelt in dit verband nog vast dat verzoeker aan

het einde van het gehoor uitdrukkelijk werd gevraagd of hij nog iets wenste toe te voegen aan zijn relaas, doch dat verzoeker bij deze gelegenheid geen opmerkingen maakte (administratief dossier, stuk 5, p. 9).

Verzoeker merkt terecht op dat de eindduur van het gehoor alsook het feit dat in het Engels werd getolkt niet vermeld staan in het gehoorverslag, doch het is de Raad niet duidelijk welk concreet nadeel verzoeker hierdoor zou hebben ondervonden, gelet op bovenstaande vaststellingen. Voorts stelt de Raad vast dat tijdens het gehoor de suggestie werd geopperd om bijkomende vragen te stellen omtrent verzoekers regio van herkomst (administratief dossier, stuk 5, p. 9). Verzoekers herkomst wordt echter niet betwist zodat niet kan worden ingezien op welke wijze het feit dat hieromtrent geen bijkomende vragen werden gesteld een invloed zou hebben gehad op de beoordeling van zijn asielaanvraag. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor het overige beperkt tot het uiten van ongefundeerde kritiek en loze beweringen aangaande de kwaliteit van het gehoorverslag.

Gelet op wat voorafgaat, toont verzoeker geenszins aan dat er in casu sprake zou zijn geweest van communicatieproblemen, noch dat de kwaliteit of de betrouwbaarheid van de vertalingen gehypotheekeerd zou zijn. Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat het gehoorverslag geen correcte weergave zou zijn van het verloop van het gehoor, noch dat de vaststellingen van de bestreden beslissing hierin geen grondslag zouden kunnen vinden zodat een schending van de zorgvuldigheidsplicht niet wordt aangetoond.

2.6.1. Voorts ontkent verzoeker dat hij weinig doorleefde en tegenstrijdige verklaringen aflegde aangaande zijn studies in de madrassa en de houding van zijn vader ten aanzien van zijn studies. Hij stelt vooreerst dat het zijn vrije keuze was om te studeren en dat het er niet toe doet waarom hij zijn studies verkoos boven werken. Hij merkt in dit verband op dat het niet aan het Commissariaat-generaal toekomt om hierover een waardeoordeel te vellen. Verder wijst verzoeker erop dat hij verkeerd werd geciteerd en benadrukt hij dat hij niet heeft verklaard dat het studeren in de madrassa hem interesseerde. Die bewuste passage in het interview was het antwoorde op de vraag *“Wilde u chauffeur worden, was dat ook uw plan?”*. Ook werd volgens verzoeker in het gehoorverslag verkeerdelijk weergegeven dat zijn vader hem zei chauffeur te worden. Verzoeker verwijst dienaangaande naar de notities van zijn raadsman, waaruit moet blijken dat hij verklaarde dat hij chauffeur mocht/kon worden van zijn vader. Verzoeker laakt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kennelijk niet kon of wilde begrijpen waarom hij ervoor koos om te studeren in plaats van te werken. Er werd kennelijk niet ingezien dat hij slechts in de ochtend naar de madrassa ging en de rest van de dag zijn familie bijstond en soms de chauffeur vergezelde. Hij had dus wel degelijk een bezigheid en taken naast het studeren, ook al werkte hij niet voor geld, aldus verzoeker. Onder verwijzing naar het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde rapport *“Humanitarian Bulletin Afghanistan”* van OCHA van 31 augustus 2012, waaruit blijkt dat de lijn Kabul-Jalalabad een gevaarlijke weg is, stelt verzoeker ten slotte dat zijn vader niet wilde dat hij chauffeur werd op deze lijn en benadrukt hij dat dit niet strijdig is met het feit dat zijn vader wel wilde dat hij chauffeur zou worden in de toekomst, bijvoorbeeld op een andere lijn of wanneer het veiliger werd op die verbinding. Verzoeker voegt hier nog aan toe dat hij uitdrukkelijk heeft uitgelegd dat het niet evident was om het te leren daar de wagen bijna nooit beschikbaar was omdat de chauffeur er bijna altijd mee reed. Van enige tegenstrijdigheid is volgens verzoeker dan ook geen sprake.

2.6.2. Uit de lezing van het administratief dossier en het verzoekschrift blijkt dat het beroep van chauffeur verzoeker interesseerde doch hij desalniettemin bleef studeren in de madrassa (administratief dossier, stuk 4, p. 4). Uit het loutere feit dat de zin in de bestreden beslissing *“Toen u werd gevraagd waarom u besloot in de madrassa te studeren in plaats van chauffeur te worden zoals u en uw vader dit ambieerden, kwam u immers niet verder dan te stellen dat dit u interesseerde (cgvs, p.4).”* dubbelzinnig werd geformuleerd en deze kan worden gelezen als zou verzoeker verklaard hebben dat hij uit interesse naar de madrassa ging, kan niet worden besloten dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onzorgvuldig heeft gehandeld bij het nemen van de bestreden beslissing. De essentie van de motivering is immers gelegen in het feit dat verzoeker niet op een overtuigende en doorleefde manier kan weergeven waarom hij, gezien zijn financieel moeilijke situatie en mede gelet op het feit dat hij na zijn huwelijk een gezin diende te onderhouden, de voorkeur gaf aan studeren in een madrassa in plaats van werken, temeer verzoeker ook niet aangeeft dat deze religieuze opleiding enige positieve invloed zou kunnen hebben op een professionele toekomst. In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift betreft dit een loutere vaststelling die geenszins een waardeoordeel inhoudt. Verzoeker geeft hiervoor met de stelling dat dit zijn vrije keuze betrof waarvoor hij geen verantwoording verschuldigd is, overigens nog steeds geen duidelijke en aannemelijke verklaring. Ook

met de uitleg dat het niet evident was om het beroep te leren omdat de chauffeur bijna altijd met de wagen weg was, kan verzoeker niet in het minst overtuigen. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat zijn familie arm was en dat hij 200 afghani of kaldar meer kon verdienen indien hij zelf leerde rijden. Voorts verklaarde hij dat hij de chauffeur soms hielp als hij hem nodig had en dat hij leerde wanneer hij bij de chauffeur was (administratief dossier, stuk 5, p. 4-5). Het is de Raad dan ook niet duidelijk waarom verzoeker de chauffeur niet dagelijks vergezelde om op die manier op korte termijn alles te leren en onder de knie te hebben aangezien zijn religieuze studie hem maar twee uur per dag in beslag nam. Daargelaten de vaststelling dat verzoekers verklaringen tijdens het gehoor omtrent de houding van zijn vader niet steeds even eenduidig zijn, acht de Raad het voorts geenszins geloofwaardig dat verzoekers vader hem niet zou hebben aangespoord om bij te dragen aan het inkomen van de familie. Dit klemmt des te meer daar verzoeker ondertussen reeds twee kinderen had (administratief dossier, stuk 5, p. 3). Dat zijn vader in de door verzoeker geschetste context de nadruk zou hebben gelegd op zijn studies (administratief dossier, stuk 5, p. 5), is dan ook niet in het minst plausibel. Het feit dat zijn vader niet zou hebben gewild dat verzoeker chauffeur was op de gevaarlijke lijn Kabul-Jalalabad, belette verzoeker immers niet om op een andere verbinding te rijden.

2.7. De talrijke in de bestreden beslissing vastgestelde inconsistenties in verzoekers verklaringen omtrent zijn contacten met de taliban in de madrassa ondersteunen verder het besluit tot de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven, met name zijn vlucht uit het talibankamp en de problemen die hij nadien met hen zou hebben gekend. Uit de lezing van het gehoorverslag kan niet anders dan worden vastgesteld dat verzoeker telkenmale zijn verklaringen aanpast wanneer hem wordt gewezen op incoherenties in zijn verklaringen en dat hij hiermee nieuwe tegenstrijdigheden creëert. De pogingen in het verzoekschrift om verzoekers verklaringen alsnog verenigbaar te laten schijnen, zijn allesbehalve overtuigend en zijn op een aantal punten zelfs opnieuw in tegenspraak met de verklaringen die verzoeker aflegde tijdens het gehoor.

Betreffende de inconsistenties in zijn verklaringen omtrent de periode waarop hij in contact kwam met de taliban, benadrukt verzoeker dat er in de lokale dorpen weinig tot geen belang wordt gehecht aan maanden en precieze data. Dit betreft echter een loutere bewering die op geen enkele wijze wordt gestaafd. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker tijdens het gehoor nergens deze opmerking heeft gemaakt wanneer hem werd gevraagd om bepaalde gebeurtenissen in de tijd te situeren. Het volstaat dan ook niet om dit louter post-factum op te werpen. Waar verzoeker er voorts op wijst dat hij tijdens het gehoor duidelijk heeft aangegeven dat hij aanvankelijk niet zeker was wanneer de taliban voor het eerst naar de madrassa kwam maar hij zich vervolgens wel herinnerde dat het in de maand sambula was, waarop hij zijn eerder antwoord – quas – heeft rechtgezet, slaagt hij er evenmin in te overtuigen. Verzoeker verklaarde immers tot twee maal toe dat de taliban begon te komen op het einde van het jaar 1388, om vervolgens te stellen dat ze voor het eerst kwamen in de maand sambula (administratief dossier, stuk 5, p. 6-7), hetgeen de zesde maand is en derhalve bezwaarlijk op het einde van het jaar kan worden gesitueerd.

Ook met betrekking tot de dagen waarop de taliban naar de madrassa kwam, is er volgens verzoeker geen sprake van tegenstrijdigheden doch is er, zoals tijdens het hele verloop van het gesprek, spraakverwarring ontstaan. Verzoeker verduidelijkt dat er verkeerdelijk werd aangenomen dat de madrassa dicht zou zijn wanneer hij stelde dat er geen les was op vrijdag. Met geen les bedoelde hij echter dat er geen nieuwe stof werd onderwezen. Hij bedoelde geenszins dat er niet naar de madrassa kon worden gegaan. Er werd zelfs vaak op vrijdag naar de madrassa gegaan, niet om les te volgen maar om bijkomende uitleg te krijgen van de mullah en te spreken met medeleerlingen, aldus nog verzoeker. Deze door verzoeker voorgehouden spraakverwarring kan echter geenszins worden volgehouden. Uit de lezing van het gehoorverslag blijkt immers dat verzoeker zelf uitdrukkelijk verklaarde dat de madrassa doorgaans gesloten was op vrijdag (administratief dossier, stuk 5, p. 4). Dit valt niet te rijmen met zijn bewering – tot twee maal toe – dat de taliban elke vrijdag kwam en soms ook op andere dagen (administratief dossier, stuk 5, p. 7). De argumentatie in het verzoekschrift dat de taliban kwam wanneer het hen uitkwam, dat dit meestal op vrijdag was doch soms ook op andere dagen, vindt derhalve geen steun in verzoekers verklaringen zoals hij deze aflegde op de zetel van het Commissariaat-generaal. De uitleg in verband met de herhalingslessen op vrijdag en het feit dat hij op vrijdag speciaal voor de komst van de taliban naar de madrassa werd geroepen, kwam tijdens het gehoor overigens pas nadat verzoeker werd geconfronteerd met de manifeste tegenstrijdigheden in zijn verklaringen waar hij enerzijds verklaarde dat de taliban na de les, tijdens de lunch, met de studenten praatte en hij anderzijds stelde dat er op vrijdag geen les was (administratief dossier, stuk 5, p. 6-7).

Waar verzoeker tot slot de in de bestreden beslissing vastgestelde ongerijmdheden betreffende zijn dagindeling en de contacten met de taliban poogt te vergoelijken en stelt dat hij een ruwe schatting heeft gemaakt en een overzicht heeft gegeven van zijn gewoontes daar hij geen vaste dagindeling had, wijst de Raad erop dat verzoeker reeds tijdens het gehoor werd gewezen op deze ongerijmdheden. Vervolgens werd overleg gepleegd tussen verzoeker en zijn raadsman doch op geen enkel ogenblik heeft verzoeker toen aangehaald dat het om een ruwe schatting ging van zijn dagindeling. Verzoeker hield zich daarentegen zonder meer vast aan zijn verklaringen. Ook na het gehoor heeft verzoeker noch zijn raadsman enige opmerking in die zin geformuleerd terwijl hiertoe nochtans de mogelijkheid bestond (administratief dossier, stuk 5, p. 7 en p. 9). Dat verzoeker niet de kans zou hebben gekregen om dit "misverstand" uit te klaren, zoals hij voorhoudt in het verzoekschrift, kan dan ook bezwaarlijk worden volgehouden. Dat thans, na confrontatie met de weigeringsbeslissing in hoofde van verzoeker, wordt gesteld dat het Commissariaat-generaal niet wil begrijpen dat verzoeker een zekere flexibiliteit had in zijn dagindeling, is niet ernstig temeer verzoeker dit voordien nooit als dusdanig heeft aangehaald. De post-factum verklaring zoals uiteengezet in het verzoekschrift en die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen om zijn verklaringen alsnog verenigbaar te laten schijnen, vermag dan ook niet verzoekers geloofwaardigheid te herstellen.

Aan het voorgaande kan nog worden toegevoegd dat het volstrekt ongeloofwaardig moet worden geacht dat verzoeker – die de lessen en preken van de taliban in de madrassa reeds had bijgewoond en die met hen praatte over de jihad, over de bezetters, over de redenen waarom ze in het land waren en dat ze hen moesten bestrijden – pas na zijn aankomst in het talibankamp te weten zou zijn gekomen dat sommige studenten werden voorbereid op het plegen van een zelfmoordaanslag (administratief dossier, stuk 5, p. 6-8). Het is bovendien weinig geloofwaardig dat een in Afghanistan geboren en getogen jongeman van 25 jaar oud niet op de hoogte zou zijn van het feit dat de taliban verantwoordelijk zijn en soms van verantwoordelijkheid opeisen van zelfmoordaanslagen tegen bepaalde binnenlandse en buitenlandse doelen.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers beweerde contacten met de taliban en bijgevolg evenmin aan de problemen die hij na zijn vertrek uit het kamp met hen zou hebben gekend. Overigens is het op zijn minst merkwaardig dat verzoeker bladzijden informatie toevoegt aan zijn verzoekschrift doch niet concreet aantoonde dat zijn ongeloofwaardig bevonden relaas over de rekrutering door de taliban steun vindt in een van de toegevoegde rapporten.

De door verzoeker neergelegde taskara en de envelop waarin deze naar België werd gestuurd tonen slechts zijn identiteit en nationaliteit aan doch houden geen verband met zijn beweringen inzake zijn vluchtmotieven zodat zij de geloofwaardigheid van zijn verklaringen daaromtrent niet kunnen herstellen.

2.8. De bewijslast rust in beginsel op de asielzoeker die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die hij aanhaalt en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). Zoals blijkt uit wat voorafgaat is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.9.1. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas, toont verzoeker evenmin aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten

blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2, van de vreemdelingenwet.

2.9.2. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Voorts benadrukt de Raad dat uit artikel 48/5, 3, van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

De Raad benadrukt dat inderdaad niet wordt betwist dat verzoeker afkomstig is uit de provincie Nangarhar. Dat verzoeker de subsidiaire bescherming moet worden toegekend omwille van de onveilige situatie in Nangarhar kan echter niet worden bijgetreden, aangezien in hoofde van verzoeker dient te worden vastgesteld dat hij de mogelijkheid heeft om zich elders in Afghanistan te vestigen om aan het willekeurig geweld in Nangarhar te ontkomen. Zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, verklaarde verzoeker immers dat de familie van zijn echtgenote in het district Bagrami van de provincie Kabul woont. Zijn schoonvader, waarmee hij naar eigen zeggen een zeer goede relatie had, was actief als zelfstandig architect en verdiende 300 tot 350 afghani per dag. Verzoeker betwist dat hij over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in het district Bagrami van de provincie Kabul en stelt dat zijn schoonfamilie niet voor zijn onderhoud of onderdak kan instaan, zelfs niet tijdelijk. De accommodatie en middelen van zijn schoonvader zijn immers ontoereikend om hem een lange tijd te herbergen. Zijn schoonvader heeft niet veel inkomsten en kan hem dus niet onderhouden, zelfs niet tijdelijk. Gelet op het nefast gebrek aan middelen van zowel hemzelf als van zijn schoonfamilie, zouden ze hem ook niet kunnen ondersteunen om een leven uit te bouwen in de regio, aldus nog verzoeker. Met een dergelijk betoog brengt verzoeker, die voldoende initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, echter geen overtuigende argumenten aan waarom het voor hem onmogelijk is om zich te vestigen in het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in een regio waar geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, zoals bijvoorbeeld in het district Bagrami van de provincie Kabul, waar hij bovendien beschikt over een familiaal netwerk. Verzoeker toont immers niet aan dat hij als meerderjarige, gezonde jongeman niet in staat zou zijn om een job uit te oefenen en een woning te vinden in Bagrami of omgeving en op die manier zelf in het onderhoud van zijn gezin te voorzien. Dat zijn schoonfamilie niet over de nodige middelen en accommodatie zou beschikken, doet hieraan geen afbreuk. Rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden, kan van hem dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich in het district Bagrami van de provincie Kabul vestigt. Dit klemmt des te meer daar zijn voorgehouden problemen met de taliban ongeloofwaardig werden bevonden. De loutere ontkenning door verzoeker van dit intern vestigingsalternatief is niet dienend.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) zich niet verzet tegen een intern vestigingsalternatief in Afghanistan. Het Hof oordeelde in de zaak Hussein tegen Zweden (Application no. 10611/09) van 13 oktober 2011 dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief veilig te bereiken moet zijn, toegankelijk moet zijn en de persoon er zich moet kunnen vestigen (zie ook: EHRM Salah Sheekh tegen Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Hussein tegen Zweden, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Hussein tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

In acht genomen wat voorafgaat, dient het risico op ernstige schade voor verzoeker in Nangarhar niet te worden onderzocht en is de verwijzing in het verzoekschrift naar de algemene situatie in Nangarhar, gestaafd door de diverse rapporten en artikels die verzoeker voorlegt, in casu niet relevant.

Ook de veiligheidssituatie in het district Bagrami van de provincie Kabul vormt geen beletsel voor verzoeker om zich er te vestigen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing (SRB) "Afghanistan" *"Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict"* van 15 juni 2012 en Subject Related Briefing "Afghanistan" *"Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse"* van 11 juli 2012), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat in het district Bagrami actueel voor burgers geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoeker betwist deze beoordeling van de veiligheidssituatie door de commissaris-generaal en stelt dat er in Bagrami nog steeds veel veiligheidsincidenten plaatsvinden. Minstens moet volgens verzoeker worden vastgesteld dat, zelfs al zou er een vermindering van het aantal incidenten zijn, er in deze regio nog steeds een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger is als gevolg van willekeurig geweld daar er nog steeds een internationaal en binnenlands gewapend conflict heerst. Verzoeker vervolgt dat uit algemene rapporten en informatie blijkt dat het voor vluchtelingen die naar de provincie Kabul worden gezonden zonder daar ondersteuning te hebben van familie bijzonder moeilijk is om een leven op te bouwen en deze mensen snel in achtergestelde sloppenbuurten terecht komen waar zij hun basisrechten niet kunnen uitoefenen. Doordat hij geen kennissen heeft in Kabul en zijn schoonfamilie niet de middelen heeft om hem te ondersteunen, meent verzoeker in een dergelijke situatie terecht te zullen komen. Ter staving van zijn betoog verwijst verzoeker naar de stukken 13, 18 tot en met 20, 22 en 24, gevoegd als bijlage aan het verzoekschrift. Hij voegt hier nog aan toe dat het district Bagrami zeer dicht bij de probleemprovincies Nangarhar en Laghman ligt en stelt dat het dan ook niet uit te sluiten is dat er een grote escalatie van geweld zal zijn. Volgens verzoeker is het dan ook duidelijk dat hij ook in Bagrami een reëel risico op ernstige schade loopt daar hij in een levensbedreigende situatie zou terechtkomen, minstens in een situatie waarin hij onmenselijke of vernederende behandelingen zou ondergaan.

Hoewel de situatie in Afghanistan in zijn algemeenheid en in de provincie Kabul in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier en de door verzoeker bijgebrachte informatie, is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Kabul dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad leest in hoger aangehaalde SRB van 11 juli 2012 dat dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul een 'solide verbetering' vertoont sinds 2009, behalve in het district Surobi. Volgens de informatie is de verbeterde toestand toe te schrijven aan efficiënt ingrijpen van het Afghaanse leger en politie. Specifiek wat betreft het district Bagrami, blijkt er enkel sprake te zijn van IED's die sporadisch voorkomen op de uitvalswegen in de richting van Jalalabad (p. 7).

Verzoeker brengt geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Met de verwijzing naar een aantal incidenten in Kabul toont verzoeker immers niet aan dat de actuele situatie in het district Bagrami er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel. Er wordt weliswaar melding gemaakt van diverse veiligheidsincidenten en aanslagen in 2012 waarbij ook burgerslachtoffers vielen, doch hieruit blijkt geen situatie van "open combat", noch wordt melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. De door verzoeker aangehaalde informatie sluit overigens volledig aan bij de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie, waaruit blijkt dat aanslagen in Kabul hoofdzakelijk gericht zijn tegen 'high profile' doelwitten zoals ambassades en overheidsgebouwen alsook tegen Afghaanse en internationale troepen en dat de meeste aanslagen plaatsvinden in bepaalde zones, onder meer politiedistricten met overheidsgebouwen en ambassades en de vlaktes rond de luchthaven.

Waar verzoeker wijst op de mogelijkheid dat het geweld in Bagrami zal escaleren omdat het grenst aan de probleemprovincies Nangarhar en Laghman, beperkt hij zich tot vermoedens en speculaties over wat er mogelijks in de toekomst kan gebeuren. Dit volstaat evenwel niet om aan te tonen dat er actueel in Bagrami een situatie van veralgemeend geweld zou bestaan. De Raad benadrukt te dezen dat hij zijn

oordeel steeds moet steunen op de feitelijke situatie, zoals deze zich voordoet in het land van herkomst op het ogenblik van zijn beslissing.

In zoverre verzoeker tot slot nog aanhaalt dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan het risico loopt in achtergestelde sloppenwijken terecht te komen waar hij zijn basisrechten niet kan uitoefenen, benadrukt de Raad dat het louter uiten van een dergelijke vrees en de verwijzing naar algemene rapporten niet aantoonst dat verzoeker daadwerkelijk persoonlijk een dergelijk risico loopt. Dit moet steeds in concreto worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. Dit klemmt des te meer daar niet kan worden aangenomen dat verzoeker geen enkele (onder)steun(ing) zou krijgen van zijn schoonfamilie. Het gebrek aan middelen en accommodatie ten spijt, acht de Raad het immers niet in het minst plausibel dat verzoekers schoonfamilie hem en zijn echtgenote – hun eigen dochter – aan hun lot zouden overlaten.

Daar verzoeker aldus geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Bagrami van de provincie Kabul gemaakt door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.10. Waar verzoeker in fine vraagt om, in meest ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het CGVS te verplichten haar onderzoek opnieuw te voeren overeenkomstig artikel 39/76, § 2 van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS